

tilrettelagt på en sådan måde, at jeg kunne passe såvel retsmøderne som mit arbejde i folketinget. Fra september 1978 har regeringens anklagemyndighed imidlertid skiftet holdning og forlanger nu retsmøder afholdt, uanset at jeg nødvendigvis må være i folketinget for at varetage det arbejde, som vælgerne har pålagt mig. Baggrunden for at nægte § 57-samtykke er derfor nu adskilligt vægtigere, end den tidligere var.

3. Også under de tidligere behandlinger har jeg gjort gældende, at baggrunden for regeringens tiltale imod mig var en ren og skær politisk forfølgelse mod en oppositionspolitiker, som man dårligt kunne hamle op med, hvad det saglige angår, og derfor ønsker at misbruge retsmaskineriet til at kvæle personligt. Selve det at skulle møde i Danmarkshistoriens største straffesag er jo en sådan enorm belastning, at det meget stærkt hindrer mig i at føre oppositionspolitik.

Jeg har imidlertid måttet erkende, at jeg ikke tidligere overfor folketinget nærmere har kunnet uddybe og redegøre for de forhold, der klart beviser, at der er tale om en rent partipolitisk begrundet anklagemyndighedsforfølgelse af mig. Nu foreligger imidlertid noget materiale herom samlet. Jeg henviser til mine vedhæftede indlæg af 9. november, 30. november og 29. december 1978 og 5. oktober 1979 til den europæiske menneskerettighedsdomstol.

På grund af tidspresset har jeg ikke samtidig hermed kunnet aflevere de til nævnte skrivelser hørende 130 bilag, men samtlige disse bilag står selvsagt til udvalgets og folketingets rådighed.

En gennemgang af de nævnte fire skrivelser vil vise, at der i den foreliggende sag er tale om enormt meget materiale, der må føre til, at samtykke må nægtes, hvis grundlovens § 57 overhovedet tages alvorligt, således at der i visse tilfælde skal ske nægtelse af de af regeringen ansøgte samtykker.

4. Efter den seneste behandling i folketinget er der – den 17. februar 1978 – afsagt dom ved Københavns Byret i sagen. Denne dom bør nøje studeres af udvalget, idet et sådant nøje studium yderligere vil bekræfte min påstand om, at her kan ikke være tale om nogen som helst normal retslig forfølgning.

For det første er dommens præmisser så at sige indholdsløse med hensyn til det eneste afgørende punkt i sagen, den frapperende fiktionsteori. For det andet kommer dommen til det resultat, at jeg uanset de kraftige anklager mod mig for, at jeg erhvervsmæssigt som advokat skulle have medvirket i en lang årrække til bevidste skattesnyderier i millionklassen, alligevel kan fortsætte med at have min bestalling som advokat og ikke skal pålægges nogen frihedsstraf. En dom med en så kolossal indre selvmodsigelse kan faktisk alene forklares ved, at domstolen udmærket har været klar over, at jeg intet forkert har begået, men med det enorme politiske tryk, der har været mobiliseret imod mig i nu snart 9 år, har domstolen ikke kunnet driste sig til det, der unægteligt ville have forvoldt et enormt politisk postyr særdeles ubehageligt for de politiske magthavere, nemlig at frifinde Glistrup.

Dommen dokumenterer med andre ord, at vi befinder os på et område, hvor der er al mulig grund til for folketinget at beskytte sine medlemmer i medfør af grundlovens § 57. Skal denne bestemmelse overhovedet have nogen mening, må det netop være i en situation som den foreliggende.

Jeg henviser i denne forbindelse yderligere til det, der anføres i bemærkningerne til vedhæftede beslutningsforslag B 77 af 23. februar 1978.

5. Det var ikke mig, men anklagemyndigheden, som forlangte, at der skulle være yderligere et trecifret antal hele retsdage til behandling af sagen, idet det var anklagemyndigheden, der den 24. februar 1978 (ikke som nævnt i justitsministeriets brev bilag 1 den 24. januar) tog initiativet til at indbringe sagen for østre landsret.

Et er, at folketinget i marts 1977 gav tilladelse til, at det enormt store tidsforbrug, som sagen medfører som følge af de enorme papirdynger, regeringens anklagemyndighed har fremlagt, skulle have lov til at foregå for én instans, uanset at jeg samtidig skulle passe mit folketingsarbejde. Noget andet er at give tilladelse til, at også sagen i anden instans køres igennem, så længe vælgerne endnu betror mig medlemskab af folketinget.

Den rent partipolitiske karakter af hele forfølgningen må da ligge klart for enhver, efter at regeringens anklagemyndighed i en